

Stichting Raad van Arbitrage voor Metaalnijverheid en -Handel

JAARVERSLAG OVER 2013

De samenstelling van het Dagelijks Bestuur was eind 2013 als volgt:

<u>DAGELIJKS BESTUUR</u>		<u>jaar van aftreden</u>
Voorzitter:	mr. ing. E.R.C. van Toorenborg	2016
Ondervoorzitter:	ir. G.N. Calis	2015
Leden:	ir. F. Sperling	2017
	ir. J.C. van der Poel	2017
Secretaris/penningmeester:	mr. J.P. van den Berg	

Het Algemeen Bestuur was eind 2013 als volgt samengesteld:

<u>De Maatschappij</u>		
ir. J.C. van der Poel	Apeldoorn	2016
ir. C. Metselaar	Uden	2017
ir. H.H.M. Witteveen	Voorburg	2017

<u>Koninklijk Instituut van Ingenieurs KIVI NIRIA</u>		
ir. G.N. Calis	Soest	2015
prof. dr. ir. L.A.M. van Dongen	Eindhoven	2015
mr. ing. D.H. Poelman	Delft	2016

<u>Vereniging FME/CWM</u>		
vacature		
vacature		
vacature		

<u>NLingenieurs</u>		
ir. F. Sperling	Hoevelaken	2016
ir. D.A. van Valkenburg	Driebergen	2017
vacature		

Het Algemeen Bestuur had eind 2013 vier vacatures.

In 2013 zijn veertien zaken aangebracht. Van alle nog lopende zaken werden zes zaken ingetrokken.

De Raad had eind 2013 achttien zaken in behandeling; één zaak uit 2007, één zaak uit 2008, twee zaken uit 2009, één zaak uit 2010, vier zaken uit 2012 en negen zaken uit 2013.

In 2013 is in negen zaken vonnis gewezen. In acht gevallen betrof het een eindvonnis en in één geval een tussenvonnis. De eindvonnissen zijn als volgt onder te verdelen: één verstekvonnis en zeven gewone eindvonnissen.

In de negen zaken waarin vonnis werd gewezen trad in vijf gevallen één arbiter op en traden in vier gevallen drie arbiters op.

Het jaar werd afgesloten met een negatief resultaat van € 14.243,--.

Den Haag, juli 2014

J.P. van den Berg

OVERZICHT VAN DE IN 2013 BEHANDELDE ZAKEN

1. VONNIS van 15 januari 2013, gedeponerd op 21 januari 2013
Zaaknummer: 11/08
Arbiters: ir. F. Sperling, ir. J.C. van der Poel en mr. ing. D.H. Poelman

Betaling openstaande facturen; opschorting; verrekening; tekortkoming in de nakoming; buitengerechtelijke ontbinding; ontwerpverantwoordelijkheid; programma van eisen; waarschuwingsplicht; contractuele rente

K. vordert van V. betaling van facturen voor de twee laatste betalingstermijnen voortvloeiende uit de aannemingsovereenkomst. De verschuldigdheid van de facturen wordt door V. niet betwist, echter V. stelt zich op het standpunt dat zij de betaling hiervan mocht opschorten en de facturen mocht verrekenen met de door haar geleden schade. Subsidiair stelt V. dat zij de facturen niet verschuldigd is omdat zij de overeenkomst buitengerechtelijk zou hebben ontbonden.

Arbiters dienen te beoordelen of K. tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit hoofde van de overeenkomst.

Tussen partijen is niet in geschil dat de LBK-installatie voor de schoonmaakruimtes niet berekend is op de condities zoals die tijdens het huidige gebruik optreden. V. heeft gesteld dat K. een zwaardere LBK-installatie voor de schoonmaakruimtes had moeten leveren, omdat zij ervan op de hoogte had moeten zijn dat de schoonmaakruimtes intensief zouden worden gebruikt. Naar het oordeel van arbiters kan K. niet worden verweten dat zij rekening had moeten houden met het intensieve gebruik. K. was niet verantwoordelijk voor het ontwerp van de ventilatie in de schoonmaakruimtes, en heeft enkel de door V. aangeleverde uitgangspunten uitgevoerd. Gezien de rol en expertise van het door V. ingeschakelde bedrijf mocht K. erop vertrouwen dat de genoemde uitgangspunten juist waren en waren afgestemd met V. K. heeft naar het oordeel van arbiters voldoende aannemelijk gemaakt dat zij niet bekend was, en in redelijkheid ook niet bekend kon zijn, met het intensieve gebruik dat van de schoonmaakruimtes zou worden gemaakt. V. heeft naar het oordeel van arbiters onvoldoende onderbouwd dat K. wel op de hoogte was of moest zijn van het intensieve gebruik. K. kan naar het oordeel van arbiters derhalve niet verantwoordelijk gehouden worden voor de onjuiste uitgangspunten, op basis waarvan het ontwerp is gemaakt. Ook heeft V. overigens onvoldoende onderbouwd dat K. de uitgangspunten onjuist heeft uitgewerkt.

Voor wat betreft de kantoormuimte stelt V. dat de ventilatie te wensen overlaat, dat er sprake is van te hoge temperaturen en dat de luchtvochtigheid in de kantoormuimte niet juist zou zijn. Naar het oordeel van arbiters heeft K. voor wat betreft de ventilatie en de temperatureisen voldaan aan de in het

programma van eisen opgenomen uitgangspunten. Voor wat betreft de luchtvochtigheid in de kantoorruimte zijn in het programma van eisen geen eisen gesteld en V. heeft zelf ook nadrukkelijk aangegeven dat zij wat betreft de luchtvochtigheid geen eisen had. Hoewel partijen het erover eens zijn dat het aanbeveling zou verdienen dat er een bevochtigingsinstallatie zou worden geplaatst, is K. niet tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen, nu K. gelet op het programma van eisen en de mededelingen van V. geen rekening hoefde te houden met de luchtvochtigheid. Ook heeft K. haar waarschuwingsplicht niet verzaakt, omdat de in het programma van eisen neergelegde uitgangspunten waren opgesteld door een door V. ingeschakelde deskundige partij en V. ten tijde van haar mededeling dat zij geen eisen stelt aan de luchtvochtigheid werd bijgestaan door een architect.

Arbiters zijn derhalve van oordeel dat K. niet tekortgeschoten is in de nakoming van haar verplichtingen, zodat V. niet tot opschorting en/of verrekening kon overgaan. Ook van een partiële ontbinding van de aannemingsovereenkomst is geen sprake. Arbiters zijn derhalve van oordeel dat V. de openstaande facturen aan K. dient te voldoen.

K. maakt aanspraak op de contractuele rente, zijnde de wettelijke rente met een opslag van 2%. In artikel 53 van de algemene voorwaarden is bepaald dat over de tijd dat de opdrachtgever met de betaling in verzuim is geweest, een rente in rekening kan worden gebracht die op jaarbasis gelijk is aan de wettelijke rente, verhoogd met 2%. Aangezien de door K. genoemde betalingstermijnen niet door V. zijn betwist, wijzen arbiters de contractuele rente toe. V. heeft echter nog gesteld dat pas vanaf 2010, nadat K. een door haar erkende fout had hersteld, sprake kan zijn van een opeisbare vordering. V. heeft naar het oordeel van arbiters echter onvoldoende gesteld waarom, en in welke periode precies, van een opeisbare vordering van K. geen sprake zou zijn, zodat arbiters dit verweer van V. passeren.

Nu arbiters van oordeel zijn dat K. niet tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen, wijzen arbiters de op de vermeende tekortkoming van K. gebaseerde reconventionele vorderingen van V. af.

Nu V. in het ongelijk is gesteld, achten arbiters het redelijk dat V. de arbitragekosten draagt. Arbiters achten het verder redelijk dat V. als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij de kosten van juridische bijstand van K. vergoedt.

2. VONNIS van 16 mei 2013, gedeponereerd op 23 mei 2013
Zaaknummer: 12/07
Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg

Toerekenbare tekortkoming; uitsluiting aansprakelijkheid; artikel 42 en 64 t/m 67 ALIB 1992; onredelijk bezwarend beding; vernietiging; artikel 6:237 aanhef en sub f BW; waarschuwingsplicht; eigen schuld

C. vordert van T. schadevergoeding voor door hem geleden schade als gevolg van het door C. gestelde toerekenbaar tekortschieten van T. in haar verplichtingen om een deugdelijke cv-installatie in de recreatiewoning van C. te realiseren.

T. stelt zich op het standpunt dat zij haar aansprakelijkheid voor schade middels artikel 42 en 64 tot en met 67 ALIB 1992 zou hebben uitgesloten. Naar aanleiding van dit beroep heeft C. zich op het standpunt gesteld dat deze artikelen onredelijk bezwarend zijn en voor vernietiging in aanmerking komen. Uit artikel 6:237 aanhef en sub f BW volgt immers dat bedingen waarbij de installateur geheel of ten dele wordt bevrijd van een wettelijke verplichting tot schadevergoeding, vermoed worden onredelijk bezwarend te zijn. Het vermoeden dat de artikelen onredelijk bezwarend zijn wordt naar het oordeel van arbiter door T. niet weerlegd. Weliswaar stelt T. dat dergelijke uitsluitingen in overeenkomsten met consumenten heel gebruikelijk zijn, maar dat neemt het vermoeden dat de artikelen onredelijk bezwarend zijn naar het oordeel van arbiter niet weg. Zoals C. terecht stelt, worden bij overeenkomsten tussen professionele partijen en consumenten veelal andere algemene voorwaarden gebruikt waarin dergelijke uitsluitingen juist niet zijn opgenomen. Arbiter is dan ook van oordeel dat de artikelen 42 en 64 tot en met 67 ALIB onredelijk bezwarend zijn en daarom terecht door C. zijn vernietigd. T. komt derhalve geen beroep toe op deze artikelen.

Arbiter komt vervolgens toe aan de vraag of T. toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit de overeenkomst. C. stelt onder meer dat T. op grond van de tussen partijen gesloten overeenkomst gehouden was om een cv-installatie in zijn recreatiewoning aan te leggen die, ook bij uitval van de cv-installatie, bestand was tegen bevriezing. Volgens C. had T. derhalve een cv-installatie met antivries moeten leveren. Arbiter volgt dit standpunt van C. niet. Naar het oordeel van arbiter kan in de recreatiewoning van C. wel degelijk worden volstaan met een standaard cv-installatie met water, zoals door T. ook is geïnstalleerd. Daarbij geldt dan wel dat C. bij langere afwezigheid enige voorzorgsmaatregelen zal dienen te treffen.

Dat T. kon volstaan met het leveren en plaatsen van een standaard cv-installatie met water, betekent niet zonder meer dat T. al haar verplichtingen deugdelijk is nagekomen. Naar het oordeel van arbiter mocht van T., als professioneel installateur, verwacht worden dat zij C. zou wijzen op het risico dat wanneer de installatie in de winter zou uitvallen bevriezingschade zou kunnen ontstaan en dat hij uit voorzorg maatregelen moest treffen. Naar het oordeel van arbiter heeft T. echter onvoldoende aangetoond dat hij C. hiervoor heeft gewaarschuwd. Arbiter gaat er derhalve van uit dat T. niet heeft voldaan aan haar waarschuwingsplicht en dat zij hierdoor toerekenbaar tekort is geschoten in de

nakoming van haar verplichtingen. De door C. als gevolg van de bevrozing van de cv-installatie geleden schade komt derhalve in beginsel voor rekening van T.

Arbiter wijst niet alle schadeposten toe, omdat C. voor een aantal posten onvoldoende heeft gesteld en aangetoond dat de schade als gevolg van de bevrozing van de cv-installatie en de lekkage is ontstaan. Arbiter wijst derhalve slechts een deel van de schadeposten toe.

Het beroep van T. op eigen schuld van C. kan niet slagen voor zover C. niet overgegaan is tot het legen van de leidingen, nu T. haar waarschuwplicht ter zake heeft geschonden. Wel stelt T. naar het oordeel van arbiter terecht dat C. ervoor had moeten zorgen dat de gasfles van de cv-installatie altijd gevuld was, nu T. C. daarop had gewezen en de cv-installatie al een keer eerder was uitgevallen omdat de gasfles leeg was. Omdat de schade niet zou zijn opgetreden indien de installatie niet zou zijn uitgevallen, acht arbiter het redelijk om 1/3 deel van de schade wegens eigen schuld voor rekening van C. te laten.

Aangezien beide partijen deels in het ongelijk zijn gesteld, acht arbiter het redelijk dat partijen de arbitragekosten delen.

3. VONNIS IN HET BEVOEGDHEIDSINCIDENT van 24 juni 2013, niet gedeponereerd
Zaaknummer: 13/01
Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg

Vonnis in het bevoegdheidsincident; artikel 18 lid 2 en lid 3 ALIB 2007; keuzebevoegdheid

G. stelt zich op het standpunt dat S. toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen, en vordert in deze procedure van S. betaling van herstelkosten. Tevens vordert G. betaling van de buitengerechtelijke kosten en de kosten van de procedure. G. stelt dat arbiter bevoegd is van haar vordering kennis te nemen. S. betwist dit.

De toepasselijkheid van de ALIB 2007 voorwaarden wordt door partijen niet betwist. Wat partijen echter verdeeld houdt is de uitleg van artikel 18 lid 2 en lid 3 ALIB 2007. Naar het oordeel van arbiters is het uitgangspunt van voornoemde bepalingen dat de Raad, met uitsluiting van de gewone rechter, bevoegd is elk geschil tussen de technisch aannemer en de klant te beslechten. In afwijking hiervan wordt in artikel 18 lid 3 ALIB 2007 aan de technisch aannemer de bevoegdheid verleend om geschillen te laten beslechten door de krachtens de wet bevoegde rechter in het arrondissement van de plaats van vestiging van de technisch aannemer. Deze bevoegdheid komt echter niet toe aan G., zodat zij een geschil alleen kan laten beslechten door de Raad. Wanneer G. een procedure bij de Raad aanhangig maakt, kan S. derhalve niet afdwingen dat het geschil door de krachtens de wet

bevoegde rechter wordt beslecht. De bevoegdheid om de voor de krachtens de wet bevoegde rechter te kiezen komt S. naar het oordeel van arbiter alleen toe wanneer zij zelf een procedure aanhangig maakt. Op grond van een en ander verklaart arbiter zich bevoegd.

Arbiter acht het redelijk dat S. als de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de arbitrage draagt. Het is arbiter niet gebleken dat G. daadwerkelijk kosten heeft gemaakt voor de werkzaamheden van haar gemachtigde nu G. verzekerd is voor rechtsbijstand. De door G. in dat kader gevorderde bijdrage wijst arbiter derhalve af.

4. VONNIS van 7 november 2013, gedeponerd op 13 november 2013

Zaaknummer: 12/14

Arbiters: mr. W.K. van Duren, drs. G.J.M. Dijkstra en ir. J.C. van der Poel

Als goede mannen naar billijkheid; artikel 47 van de statuten van de Raad; vergoeding gemaakte kosten; (aanvullende) informatieplicht; zorgplicht

E. heeft arbiters verzocht te beslissen naar de "regelen des rechts". Aangezien, zoals W. terecht aanvoert, in artikel 47 van de statuten van de Raad is bepaald dat het scheidsgerecht beslist "als goede mannen naar billijkheid" zullen arbiters dienovereenkomstig beslissen.

E. maakt aanspraak op betaling van een vergoeding voor door haar gemaakte kosten welke zij zonder aanvullende kosten bij W. had kunnen laten uitvoeren. E. stelt dat zij geen gebruik heeft gemaakt van de diensten van W., omdat zij er niet van op de hoogte was dat voor haar als deelnemer aan het collectieve systeem aan de dienst van W. geen aanvullende kosten verbonden waren. E. stelt dat W. haar zorgplicht en informatieplicht heeft geschonden door haar niet hierover te informeren, zelfs ook nadat zij hier vragen over had gesteld. E. stelt dat zij, doordat zij door W. niet geïnformeerd is over de kosten van de dienst, andere bedrijven heeft ingeschakeld voor de recycling van apparaten.

Naar het oordeel van arbiters had het E. op basis van de aansluitingsovereenkomst duidelijk moeten zijn dat W. de dienst zonder aanvullende kosten aanbood. Uit de aansluitingsovereenkomst blijkt immers dat W. alle wettelijke verplichtingen van E. overnam, waaronder de verplichting om de apparaten bij de distributeur op te halen, te vervoeren en te verwerken. Aangezien het collectieve systeem wordt gefinancierd door middel van de verwijderingsbijdrage die deelnemers aan W. dienen af te staan, had het E. op basis hiervan duidelijk moeten zijn dat voor de dienst geen aanvullende kosten verschuldigd waren. Uiteraard was het dan wel nodig dat E. bij W. de afgedankte apparaten zou aanmelden, omdat W. er anders niet van op de hoogte zou zijn dat E. gebruik wilde maken van de dienst.

Niet alleen uit de aansluitingsovereenkomst blijkt dat E. W. de dienst zonder aanvullende kosten kon laten uitvoeren, maar ook op basis van de bij brief van 14 mei 2009 door W. aan E. ter beschikking gestelde handreiking met nadere toelichting had het voor E. duidelijk moeten zijn dat E. de afgedankte apparaten binnen het collectieve systeem, en dus zonder aanvullende kosten, bij W. kon inleveren en verwerken.

E. stelt nog dat zij voornoemde handreiking en toelichting niet zou hebben ontvangen, maar dit komt arbiters niet aannemelijk voor. In de brief van 14 mei 2009 staat immers uitdrukkelijk vermeld dat voor een nadere toelichting op de aan het deelnemerschap verbonden rechten en plichten, handhaving, de verwijdering van elektrische en elektronische apparaten en de afdracht van de verwijderingsbijdrage verwezen wordt naar de bijgevoegde handreiking. Wanneer de handreiking niet zou zijn bijgevoegd, dan had naar het oordeel van arbiters van E. verwacht mogen worden dat zij de handreiking alsnog bij W. zou opvragen. Nu E. dit niet heeft gedaan, gaan arbiters ervan uit dat de handreiking daadwerkelijk door E. is ontvangen. Maar ook wanneer de handreiking niet door E. zou zijn ontvangen, dan zou dit voor risico van E. komen doordat zij de handreiking alsnog bij W. had kunnen opvragen. Arbiters zijn derhalve van mening dat het E. op basis van zowel de aansluitingsovereenkomst als op basis van de handreiking duidelijk had dienen te zijn dat W. de dienst zonder aanvullende kosten aanbood.

E. stelt nog dat op W. een aanvullende informatieplicht rustte, nu zij in maart en april 2009 per e-mail en telefonisch specifiek vragen heeft gesteld aan W. over (de kosten van) de dienst. Hoewel arbiters van mening zijn dat W. de door E. gestelde vragen over (de kosten van) de dienst in haar e-mailbericht van april en maart 2009 duidelijker had kunnen beantwoorden, valt uit de e-mailberichten van W. in ieder geval niet op te maken dat W. voor de dienst extra kosten in rekening zou brengen bij E. Bovendien heeft E., na ontvangst van voornoemde e-mailberichten van W., de aansluitingsovereenkomst gesloten en de door W. aan haar toegezonden handreiking ontvangen. Wanneer er nog enige onduidelijkheid bestond, heeft W. E. daarmee voldoende geïnformeerd over de kosten van de dienst. Van een tekortschieten van W. wegens de schending van enige informatieplicht en/of zorgplicht kan naar het oordeel van arbiters derhalve geen sprake zijn. Gelet op het voorgaande wijzen arbiters de vorderingen van E. af. Aangezien E. in het ongelijk is gesteld, achten arbiters het redelijk dat zij de kosten van deze arbitrage draagt. Arbiters achten het verder redelijk dat E. als de in het ongelijk gestelde partij de door W. gemaakte kosten van juridische bijstand vergoedt.

5. VONNIS van 11 november 2013, gedeponereerd op 15 november 2013

Zaaknummer: 09/02

Arbiters: mr. ing. E.R.C. van Toorenburg, prof. ir. E.S.M. Nelissen en drs. G.J.M. Dijkstra

Renovatie en uitbreiding van een gebouw; toerekening vertraging; vergoeding van schade/meerkosten; verrekening van meer- en minderwerk; risicoverdeling; uitloop en

bouwplaatskosten; paragraaf 26 lid 7 UAVTI 1992; paragraaf 34 UAVTI 1992; vertragingsschade; gerechtvaardigd vertrouwen; paragraaf 42 lid 6 UAVTI

K. heeft in opdracht van G. werkzaamheden verricht ten behoeve van de renovatie en uitbreiding van een gebouw, in combinatie met de realisatie van een nieuwe bibliotheek en een ondergrondse parkeergarage.

Vast staat dat bij de uitvoering van de werkzaamheden van K. aanzienlijke vertraging is opgetreden. De oplevering van het werk van K. heeft bijna 23 weken later plaatsgevonden dan partijen waren overeengekomen. Bovendien had K. aan G. gegarandeerd dat het werk uiterlijk op 10 maart 2006 gedeeltelijk gereed zou zijn, maar dit was pas op 6 november 2006 het geval.

K. stelt zich op het standpunt dat de vertraging is veroorzaakt door dan wel is toe te rekenen aan G. G. stelt zich op het standpunt dat de vertraging (deels) is veroorzaakt door K. Voor arbiters is echter niet vast te stellen wie voor welk deel van de vertraging verantwoordelijk is. K. heeft niet aangetoond dat de vertraging is veroorzaakt dan wel is toe te rekenen aan G. en G. heeft niet aangetoond dat de vertraging (deels) is veroorzaakt door K.

G. heeft evenwel toegegeven dat een deel van de vertraging aan haar is toe te rekenen. Dit gaat om een vertraging van 9 weken. Daarmee staat vast dat een vertraging van 9 weken bij de uitvoering van de werkzaamheden van K. aan G. is toe te rekenen.

K. vordert in conventie vergoeding van schade/meerkosten die zij stelt te hebben geleden/gemaakt als gevolg van de uitloop van haar werkzaamheden en de hoeveelheid meerwerk die zij heeft uitgevoerd. Arbiters wijzen de vordering van K. voor zover deze betrekking heeft op de door K. uitgevoerde meerwerken in ieder geval af. In paragraaf 6.2 van het van de aannemingsovereenkomst tussen partijen deel uitmakende bestek is bepaald hoe verrekening van meer- en minderwerk plaatsvindt. Daarin is onder andere bepaald dat het calculatiesysteem en de open begroting tijdens de uitvoering van het werk gebruikt worden voor het eventueel verrekenen van meer- en minderwerk. Met inachtneming van het bepaalde in paragraaf 6.2 van het bestek heeft K. tijdens de uitvoering van het werk voor een groot aantal meerwerken opdracht gekregen, waarvoor zij ook betaald is. Voor vergoeding van kosten die K. stelt te hebben gemaakt met betrekking tot de door haar uitgevoerde meerwerken, maar die niet zouden zijn begrepen in de vergoeding die K. voor die meerwerken heeft ontvangen, is gelet op het bepaalde in artikel 6.2 van het bestek geen plaats. De door K. geschetste omstandigheden maken dit naar het oordeel van arbiters niet anders. K. heeft ermee ingestemd dat verrekening van meer- en minderwerk plaats zou vinden overeenkomstig het bepaalde in paragraaf 6.2 van het bestek en dat zij ingevolge paragraaf 4.3.8.2 van het bestek aan opdrachten tot bestekswijzigingen ongeclausuleerd gevolg diende te geven. Zij kan niet achteraf, na uitvoering van

het werk en na aanvaarding en uitvoering van de opgedragen meerwerken, aanspraak maken op vergoeding van kosten die zij stelt te hebben gemaakt met betrekking tot de door haar uitgevoerde meerwerken, maar die niet zouden zijn begrepen in de vergoeding die K. voor die meerwerken heeft ontvangen. Arbiters wijzen in ieder geval de schadeposten die betrekking hebben op de door K. uitgevoerde meerwerken af.

Ook de door K. gevorderde posten risicoverrekening wijzen arbiters af, nu een vaste aanneemsom is overeengekomen en anderzijds uit de door K. overgelegde gegevens blijkt dat de door haar gemaakte totale kosten voor materialen lager zijn dan de totale betalingen die zij voor materialen heeft ontvangen. De door K. gevorderde post 'renteverlies termijnen' achten arbiters onvoldoende onderbouwd en toegelicht, zodat ook deze post wordt afgewezen.

Alleen de door K. gevorderde uitloop- en bouwplaatskosten komen naar het oordeel van arbiters in beginsel voor vergoeding in aanmerking. Naar het oordeel van arbiters heeft K. voldoende aannemelijk gemaakt dat zij door de uitloop van de werkzaamheden de door haar gevorderde uitloop- en bouwplaatskosten heeft gemaakt en dat deze kosten geen betrekking hebben op het door haar uitgevoerde meerwerk. Nu vaststaat dat de vertraging van 9 weken bij de uitvoering van de werkzaamheden van K. aan G. is toe te rekenen wijzen arbiters de door K. gevorderde uitloop- en bouwplaatskosten gedeeltelijk toe, namelijk voor zover betrekking hebbend op een periode van uitloop van 9 weken. Arbiters baseren zich hierbij op paragraaf 26 lid 7 UAVTI 1992, dat bepaalt dat wijzigingen door de directie in het goedgekeurde algemene tijdschema of gedetailleerde werkplan aangebracht, de aannemer aanspraak geven op bijbetaling indien van hem meer wordt verlangd dan redelijkerwijs van hem kan worden verlangd en op paragraaf 34 UAVTI 1992, dat bepaalt dat wijzigingen door de directie in de uitvoering van het werk aangebracht de aannemer aanspraak geven op bijbetaling, indien van hem meer wordt verlangd dan redelijkerwijs van hem kan worden geveerd. Ook baseren arbiters zich hierbij op artikel 5 van de tussen G., de bouwkundig aannemer en K. gesloten coördinatieovereenkomst, dat bepaalt dat indien en voor zover het achterblijven op het algemene tijdschema en/of gedetailleerde werkplan van een partij is toe te rekenen aan de opdrachtgever, de opdrachtgever gehouden is om aan de partijen die hierdoor vertragingsschade ondervinden deze vertragingsschade te vergoeden. Deze vertragingsschade wordt niet op grond van artikel 4 van de coördinatieovereenkomst gefixeerd op een bedrag van € 1.000,-- voor iedere dag waarop vertraging wordt ondervonden. De door K. gevorderde uitloop- en bouwplaatskosten over de verdere periode van uitloop van haar werkzaamheden van 14 weken wijzen arbiters af, nu K. naar het oordeel van arbiters niet heeft aangetoond dat deze uitloop is veroorzaakt dan wel is toe te rekenen aan G. Daarbij komt dat K. ook niet voor de overeengekomen opleveringsdatum van 6 oktober 2006 een verzoek om termijnverlenging heeft gedaan. Dit had wel voor de hand gelegen als K. van oordeel was dat er aanleiding bestond voor termijnverlening vanwege het haar opgedragen meerwerk en/of vanwege andere redenen. Dit heeft zij echter pas gedaan in haar brief van 26 februari 2007, ruim na

de overeengekomen opleveringsdatum van 6 oktober 2006 en slechts kort voor de uiteindelijke oplevering van haar werk op 15 maart 2007. In dat verband wijzen arbiters nog op paragraaf 8 lid 5 UAVTI, dat bepaalt dat een verzoek van een aannemer om termijnverlenging slechts in overweging zal kunnen worden genomen, indien dit schriftelijk geschiedt - behoudens ontheffing door de directie - en tenminste veertien dagen voor het verstrijken van de opleveringstermijn bij de directie is bezorgd.

De door G. in reconventie gevorderde betaling van de volgens haar door K. verschuldigde korting wegens het te laat gereed komen van een deel van het werk en de te late oplevering van het gehele werk, zal worden afgewezen. Een vertraging van 9 weken bij de uitvoering van de werkzaamheden van K. is immers aan G. toe te rekenen, en over de verdere periode van vertraging heeft G. niet aangetoond dat deze vertraging is veroorzaakt door K. Arbiters wijzen erop dat in paragraaf 7.11 van het bestek is bepaald dat indien door *schuld* van de aannemer de opleveringsdatum wordt overschreden, een korting geldt. Daarbij komt dat G. pas bij brief van 11 juni 2007, derhalve bijna drie maanden na de oplevering van het werk van K. op 15 maart 2007, voor het eerst aanspraak heeft gemaakt op de korting. Ook na de brief van 11 juni 2007 tot indiening van haar eis in reconventie op 15 april 2009 heeft G. geen aanspraak meer gemaakt op korting. Arbiters zijn van oordeel dat G. met een en ander bij K. het gerechtvaardigd vertrouwen heeft gewekt dat zij geen aanspraak zou maken op een korting. Van belang hierbij is ook paragraaf 42 lid 6 UAVTI, dat bepaalt dat kortingen en andere bedragen bij de eerstvolgende betalingstermijn en zo nodig bij volgende termijnen van betaling worden ingehouden of op andere wijze op de aannemer worden verhaald. Dit is niet gebeurd. Arbiters zijn dan ook van oordeel dat K. geen korting aan G. verschuldigd is.

Arbiters achten het redelijk dat beide partijen de helft van de arbitragekosten dragen. Verder achten arbiters het redelijk dat beide partijen hun eigen kosten van juridische bijstand dragen.

6. VONNIS van 10 december 2013, gedeponereerd op 20 december 2013
Zaaknummer: 13/12
Arbiter: ir. J.F.C. Kupers

Arbitraal verstekvonnis; betaling openstaande facturen; bevoegdheid; artikel 20.2 t/m 20.4 VMRG-voorwaarden; toepasselijkheid algemene voorwaarden; artikel 49 van de statuten van de Raad; artikel 1040 Rv.

K. vordert van B. betaling van een aantal openstaande facturen. Aangezien het geschil betrekking heeft op een drietal tussen partijen gesloten overeenkomsten, zal arbiter per overeenkomst dienen te beoordelen of hij zijn bevoegdheid kan ontleen aan een overeenkomst tot arbitrage.

Voor wat betreft de werkzaamheden van K. voor de woning in Voorburg, heeft K. in haar opdrachtbevestiging van 27 juni 2012 de VMRG-voorwaarden op de tussen partijen gesloten overeenkomst van toepassing verklaard. Aangezien het arbiter niet gebleken is dat B. tegen de toepasselijkheid van de VMRG-voorwaarden heeft geprotesteerd, is arbiter van oordeel dat B. de toepasselijkheid van de VMRG-voorwaarden daarmee heeft aanvaard, zodat deze deel uitmaken van de overeenkomst. Uit artikel 20.2 tot en met 20.4 van de VMRG-voorwaarden volgt dat geschillen dienen te worden beslecht door een scheidsgerecht te benoemen overeenkomstig de statuten van de Stichting Raad van Arbitrage voor Metaalnijverheid en -Handel. Er is derhalve sprake van een overeenkomst tot arbitrage, op basis waarvan arbiter zich voor wat betreft de vorderingen voortvloeiende uit deze overeenkomst bevoegd verklaart om van het geschil kennis te nemen.

Voor wat betreft de overeenkomsten die betrekking hebben op de woning in Badhoevedorp heeft te gelden dat deze twee overeenkomsten mondeling zijn gesloten. Het is arbiter niet gebleken dat de VMRG-voorwaarden op deze overeenkomsten van toepassing zijn verklaard. Bij gebreke van een geschil dat in arbitrage voorziet, of dat verwijst naar algemene voorwaarden die in arbitrage voorzien, is arbiter niet bevoegd om van de vorderingen voortvloeiende uit deze overeenkomsten kennis te nemen. Arbiter verklaart zich in zoverre onbevoegd.

B. heeft, ofschoon zij daartoe naar het oordeel van arbiter behoorlijk in de gelegenheid is gesteld, zonder daartoe gegronde redenen aan te voeren geen verweer gevoerd. Op grond van het bepaalde in artikel 49 van de statuten van de Raad en artikel 1040 Rv is arbiter bevoegd aanstonds vonnis te wijzen. Aangezien de vorderingen van K. voortvloeiende uit de overeenkomst die betrekking heeft op de woning in Voorburg niet onrechtmatig of ongegrond voorkomen, wijst arbiter deze vorderingen bij verstek volledig toe.

Arbiter acht het redelijk dat B., als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij, de kosten van deze arbitrage draagt. Arbiter acht het verder redelijk dat B. de kosten van juridische bijstand van K. vergoedt.

7. VONNIS van 31 december 2013, gedeponereerd op 10 januari 2014
Zaaknummer: 13/01
Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Tooreenburg

Installatiewerkzaamheden; betaling van herstelkosten; ondeugdelijke installatie; wekken van verwachtingen; verzuim; toerekenbare tekortkoming; vergoeding kosten deskundigenrapport

In opdracht van G. zijn door S. installatiewerkzaamheden verricht in de nieuw te bouwen woning van G. G. stelt zich, aan de hand van een door haar ingeschakelde deskundige, op het standpunt dat er

sprake is van een aantal gebreken aan de installaties in de woning van G. G. vordert in deze procedure betaling van de herstelkosten.

Allereerst stelt G. dat de door S. geleverde WTW-installatie moet worden vervangen door een zwaardere installatie. Uit het rapport van de door G. ingeschakelde deskundige blijkt echter niet dat de geleverde WTW-installatie een te kleine capaciteit zou hebben voor de woning. Weliswaar heeft de deskundige van G. nog een lagere toevoer gemeten, maar de deskundige heeft in zijn rapport niet inzichtelijk gemaakt hoe en onder welke omstandigheden hij aan deze gegevens is gekomen. Wanneer de door de deskundige gemeten luchttoevoer daadwerkelijk lager ligt dan vereist, dan kan arbiter niet uitsluiten dat dit wordt veroorzaakt door omstandigheden die S. niet zijn toe te rekenen. Zo is het naar het oordeel van arbiter van groot belang dat een WTW-installatie deugdelijk wordt ingeregeld, wat in dit geval niet is gebeurd. Uit de stukken en tijdens de mondelinge behandeling is arbiter immers gebleken dat S. meerdere malen heeft aangeboden de installatie in te regelen, maar dat S. hiertoe door G. niet in de gelegenheid is gesteld. Dat de installatie niet is ingeregeld is G. dan ook toe te rekenen. G. heeft dan ook onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de installatie onvoldoende capaciteit heeft en dat van een tekortkoming van de zijde van S. sprake is. De vordering tot vergoeding van de kosten voor het installeren van een zwaardere WTW-installatie wijst arbiter derhalve af.

G. stelt verder nog dat ten opzichte van de offerte van S. wijzigingen zijn doorgevoerd in de hoeveelheid van de geleverde materialen voor de centrale verwarming, en dat het geleverde besturingssysteem van de centrale verwarming qua functies niet gelijkwaardig zou zijn aan het geoffreerde systeem.

Uit de offerte van G. blijkt niet welk type besturing zou worden geleverd, maar desalniettemin is arbiter van mening dat partijen zijn overeengekomen dat als besturing van de centrale verwarming een evohome systeem zou worden geleverd, waarmee het mogelijk zou zijn geweest om de vertrekken op de boven- en de benedenverdieping van de woning via een touch screen met behulp van ruimtethermostaten afzonderlijk te verwarmen. Arbiter leidt dit af uit een brief van S. van 24 januari 2012 waar als voorbeeld van het te plaatsen systeem het evohome systeem is genoemd en de verwachting is gewekt dat dit systeem zou worden geleverd. Zeker nu S. in de offerte niet duidelijk heeft aangegeven welk besturingssysteem zou worden geleverd, is het voor haar risico dat zij deze verwachtingen bij G. heeft gewekt. Aangezien S. nog door G. in de gelegenheid is gesteld om tot herstel over te gaan, verkeert S. in verzuim en is zij toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen. Arbiter wijst een vergoeding voor deze herstelkosten toe.

G. vordert verder nog een vergoeding voor de herstelkosten voor een gebrek in het leidingwerk. Uit het door G. in het geding gebrachte rapport blijkt naar het oordeel van arbiter echter niet dat sprake is

van gebreken in het leidingwerk, zodat arbiter de vergoeding van de herstelkosten voor dit gebrek afwijst.

Voor wat betreft de door G. gevorderde vergoedingen voor het verhelpen van de stankoverlast en het verhelpen van een gebrek in de regenwaterafvoer heeft G. naar het oordeel van arbiter onvoldoende gesteld dat voornoemde gestelde gebreken in relatie staan tot een tussen partijen gesloten overeenkomst. Van een tekortkoming in de nakoming van S. kan derhalve geen sprake zijn. Arbiter wijst de gevorderde vergoedingen derhalve af.

Aangezien het in opdracht van G. opgestelde rapport gedeeltelijk heeft bijgedragen aan de vaststelling van de schade en aansprakelijkheid, acht arbiter het redelijk dat S. 2/5 deel van de kosten van het rapport aan G. vergoedt.

Aangezien G. overwegend in het ongelijk is gesteld, acht arbiter het redelijk dat zij 3/5 deel van de arbitragekosten draagt, en S. 2/5 deel. Verder acht arbiter het redelijk dat partijen ieder hun eigen kosten van juridische bijstand dragen.

8. VONNIS van 31 december 2013, gedeponneerd op 24 januari 2014
Zaaknummer: 12/06
Arbiter: ir. D.A. van Valkenburg

Strijdigheid offertes; verklaringen voor recht; toerekenbare tekortkoming; oplevering; artikel 40 ALIB 1992; verborgen gebreken; artikel 64 ALIB 1992; specificatie uitgevoerd werk

H. vordert in deze procedure betaling van D. een bedrag voor de lagere deelbedragen in de offerte van 6 december 2010 ten opzichte van de offerte van 6 oktober 2010. In beide offertes wordt verwezen naar hetzelfde ontwerp, zodat aannemelijk is dat beide offertes hetzelfde werk bedoelen. Dat wordt bevestigd, doordat in beide offertes dezelfde kopjes, omschrijvingen, pagina-indeling en startkosten worden aangehouden voor het door D. uit te voeren werk. Ook de bedragen voor de diverse bouwkundige werkzaamheden zijn gelijk. Alleen de bedragen voor acht installatietechnische deelposten zijn in de offerte van 6 december 2010 lager dan in de offerte van 6 oktober 2010. H. heeft niet aangetoond of aannemelijk gemaakt dat het werk voor die deelposten sinds 6 oktober 2010 gewijzigd is. H. heeft de totale aanneemsom ook zonder bezwaar voldaan. De verklaring van D., inhoudende dat zij de tekst van de offerte van 6 december 2010 eerder had gebruikt om een scherpe prijs van een onderaannemer te krijgen en vervolgens op 6 december 2010 abusievelijk aan H. heeft voorgelegd ter ondertekening, komt arbiter dan ook aannemelijk voor. Arbiter wijst de vordering van H. derhalve af.

H. vordert verder nog een verklaring voor recht dat D. toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit de aannemingsovereenkomst. Om dat te kunnen beoordelen is van belang om vast te stellen of, en zo ja wanneer, het in het geding zijnde werk is opgeleverd.

Tussen partijen staat vast dat D. naar aanleiding van de opname op 30 maart 2011 een rapport van tekortkomingen heeft opgesteld, met daarin een lijst met kleine gebreken in de zin van artikel 40 ALIB 1992. Het rapport is niet ondertekend door partijen, maar desondanks is arbiter van oordeel dat moet worden uitgegaan van dit rapport. Na de opname op 30 maart 2011 heeft H. niet schriftelijk geprotesteerd tegen de oplevering van het werk. H. heeft evenmin gesteld of aannemelijk gemaakt dat de door D. genoteerde tekortkomingen de ingebruikname van de praktijk hebben belet of beïnvloed. H. heeft ook niet aangetoond of aannemelijk gemaakt dat het pand op 30 maart 2011 niet gereed was voor oplevering. Verder heeft H. niet dan wel onvoldoende weersproken dat zij de ruimte op of omstreeks 1 april 2011 in gebruik heeft genomen. Arbiter zal er dan ook van uitgaan dat het aan D. opgedragen werk op 30 maart 2011 is opgeleverd.

H. noemt nog een negental punten die volgens haar verholpen moeten worden. Voornoemde punten komen echter niet voor in het rapport van tekortkomingen van 30 maart 2011, terwijl die punten stuk voor stuk kenbaar hadden kunnen zijn bij de oplevering. Van verborgen gebreken in de zin van artikel 57 ALIB 1992 is dan ook geen sprake. H. heeft evenmin aangetoond dat de betreffende punten zich voordoen en/of als gebrek zijn aan te merken in de zin van artikel 64 ALIB 1992. Arbiter is dan ook van oordeel dat D. niet meer aansprakelijk is voor die punten, nu het werk op 30 maart 2011 is opgeleverd. Arbiter wijst de daarop gerichte vorderingen van H. ook af.

Voor wat betreft de systeemwanden stelt H. dat er sprake is van een verborgen gebrek, omdat pas na ingebruikname van de tandartspraktijk gebleken zou zijn dat de wanden van de verschillende praktijkruimtes niet van kalkzandsteen met stucwerk waren en niet voorzien waren van geluidsisolatie, alsmede dat de betreffende wanden niet doorliepen tot aan het plafond. H. heeft echter bij repliek erkend dat zij heeft ingestemd met de toepassing van systeemwanden door D., zodat in zoverre geen sprake is van een verborgen gebrek. H. mocht in redelijkheid niet verwachten dat de systeemwanden ook boven het verlaagde plafond zouden doorlopen. De daarop gebaseerde vordering wijst arbiter af. Verder is arbiter ook niet gebleken dat D. voor wat betreft de systeemwanden op een andere wijze tekort is geschoten. Ook de daarop gebaseerde vorderingen wijst arbiter af.

H. vordert verder nog dat D. een vijftal na oplevering ontdekte punten herstelt. Naar het oordeel van arbiter heeft H. echter niet aangetoond dat de desbetreffende werkzaamheden deel uitmaakten van de offerte of dat D. ter zake is tekortgeschoten. De daarop gebaseerde vorderingen wijst arbiter af.

H. vordert verder nog een specificatie van het door D. uitgevoerde werk. Arbitrer is van oordeel dat D. deze specificatie niet hoeft te verstrekken. Er is immers sprake van een vaste aanneemsom, behoudens enkele stelposten. In de offerte is ook niet bepaald dat de onderliggende bedragen moeten worden onderbouwd. Wel zal D. een onderbouwing dienen te geven van de vier stelposten, waartoe D. zich overigens tijdens de mondelinge behandeling ook bereid heeft verklaard. Voor wat betreft het meerwerk is arbitrer van oordeel dat dit voldoende is gespecificeerd.

De impliciete vordering van H. tot betaling van de nog niet verrekenende opgevoerde bedragen, verrekenprijzen, stelposten en meer- en minderwerk wijst arbitrer af, omdat arbitrer van oordeel is dat D. niet meer betaald heeft gekregen dan waar zij recht op heeft.

D. vordert in reconventie betaling van meerwerk. Een groot aantal posten is door H. erkend, dan wel niet of onvoldoende weersproken, zodat arbitrer deze posten toewijst.

Aangezien H. in conventie en in reconventie in overwegende mate in het ongelijk is gesteld, acht arbitrer het redelijk dat H. de arbitragekosten draagt. Verder acht arbitrer het redelijk dat H. de kosten van juridische bijstand van D. vergoedt.

9. VONNIS van 31 december 2013, gedeponereerd op 24 januari 2014
Zaaknummer: 12/13
Arbiters: ir. H.H.M. Witteveen, ir. G.N. Calis en ir. J.M.M. de Wit

Verzakking zwembad; vervaltermijnen; verjaring; artikel 70 ALIB 1992; toerekenbare tekortkoming; onredelijk bezwarend beding; zorgplicht; grove schuld; kosten deskundige bij mondelinge behandeling; artikel 66 en 68 ALIB 1992

B. heeft in opdracht van C. een zwembad aangelegd. In april 2008 heeft B. dit opgeleverd. Enige tijd later heeft C. geconstateerd dat het zwembad is verzakt en C. vordert nu betaling van de herstelkosten dan wel een veroordeling van B. om het benodigde herstel uit te voeren.

Op grond van artikel 41 ALIB 1992 is B. na oplevering van het zwembad in principe niet meer aansprakelijk voor gebreken die C. ten tijde van de oplevering redelijkerwijs had moeten ontdekken. B. heeft in dat kader aangegeven dat het zwembad door C. is aanvaard en in gebruik genomen, zodat de aanspraken van C. verjaard en/of vervallen zouden zijn.

In de processtukken heeft B. echter niet onderbouwd of uiteengezet wat zij bedoelt of waarop zij doelt met "verval" en "vervaltermijnen". Ook tijdens de mondelinge behandeling kon B. dat desgevraagd niet onderbouwen, zodat arbiters het betreffende verweer van B. als niet, dan wel onvoldoende,

gemotiveerd zullen afwijzen. Ten overvloede wijzen arbiters er in dat kader nog op dat, voor zover het verweer van B. zou zien op artikel 56 en 64 in samenhang met artikel 69 ALIB 1992, zij van oordeel zijn dat het verweer van B. dan ook niet of onvoldoende gemotiveerd is. Daarnaast zijn arbiters van oordeel dat de desbetreffende bepalingen onredelijk bezwarend zijn in een overeenkomst met consumenten zoals C., nu daarin een aanzienlijk kortere termijn bedongen wordt dan de minimale termijn zoals bepaald in artikel 6:236 sub g BW. Dat klemt temeer in een situatie als deze, waar een verzakking van een zwembad door onvoldoende draagkracht van de ondergrond veelal pas op langere termijn kenbaar zal zijn. Ook om die reden wijzen arbiters het beroep van B. op "verval" en "vervaltermijnen" af.

B. doet verder nog een beroep op verjaring. Artikel 70 ALIB 1992 kent een verjaringstermijn van één jaar nadat een opdrachtgever heeft geprotesteerd. De stelling van B. dat de aanspraak op herstel van C. één jaar na oplevering verjaard is, berust dan ook op een onjuiste lezing van artikel 70 ALIB 1992.

C. hebben op 24 augustus 2011 per e-mail aan B. gemeld dat een medewerker van B. hen die dag bevestigd had dat het zwembad aan het verzakken was, dat zij de gemeente aansprakelijk hadden gesteld en dat de medewerker van B. hen had medegedeeld dat B. de betreffende schade ook bij haar verzekering zou melden. Arbiters zijn van oordeel dat uit de context van de e-mail, alsmede uit de reactie daarop van C. per e-mail op 25 augustus 2011, volgt dat er op die datum nog geen sprake was van een protest van B. in de zin van artikel 70 ALIB 1992. Pas op 20 februari 2012 heeft C. B. per e-mail voorwaardelijk aansprakelijk gesteld. Hoewel de e-mail van 29 februari 2012 niet voorzien was van een motivering van de aansprakelijkstelling, zijn arbiters van oordeel dat die datum aangehouden kan worden als datum waarop de verjaring in de zin van artikel 70 ALIB 1992 is gaan lopen. C. heeft de onderhavige procedure binnen één jaar nadien, te weten op 21 december 2012, aanhangig gemaakt zodat arbiters van oordeel zijn dat de vordering tegen B. tijdig is ingesteld.

Wat betreft de verzakking van het zwembad zijn arbiters van oordeel dat, gegeven de verschillende veldonderzoeken in de tuin van C. en gegeven de wetten van de grondmechanica de scheefzakking van het zwembad van C. het gevolg is van het niet, dan wel niet afdoende, treffen van deugdelijke voorzorgsmaatregelen door B. en/of het niet funderen van het zwembad gegeven de op de plaats van het door C. beoogde zwembad aanwezige niet voldoende draagkrachtige ondergrond.

Arbiters zijn van oordeel dat het aan B. als professionele aannemer gespecialiseerd in de aanleg van zwembaden, was om ervoor zorg te dragen dat het zwembad werd aangebracht op een stabiele en duurzame fundering en dat B. met het oog daarop voorafgaande aan de bouw had moeten vaststellen wat de samenstelling was van de ondergrond waar zij in/op ging bouwen en/of aldaar een (palen) fundering nodig was. B. heeft dit nagelaten. Ook de bij de bouw vrijkomende zwarte grond was zichtbaar voor B. geen aanleiding om aanvullend onderzoek te laten doen of aanvullende maatregelen

voor te stellen. C. heeft in dat verband een drietal verklaringen van oud-medewerkers van B. overgelegd, waarin wordt aangegeven dat B. er al bij de bouw mee bekend was dat het zwembad scheef lag en dat hij dat toen niet gemeld heeft aan C., maar in plaats daarvan verhullende maatregelen heeft uitgevoerd om de scheefstand voor C. te maskeren. B. heeft die verklaring wel betwist, maar niet aangetoond of aannemelijk gemaakt dat de betreffende verklaringen onjuist waren. Daarvan uitgaande zijn arbiters van oordeel dat B. in deze toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst met C. Tevens zijn arbiters van oordeel dat er in deze sprake is van grove schuld aan de zijde van B., doordat B. op voorhand niet (voldoende goed) heeft gecontroleerd of, en zo ja wat voor, fundering nodig was voor het door B. te maken zwembad in de tuin van C. Arbiters zijn daarom van oordeel dat B. terecht een beroep op artikel 68 ALIB 1992 heeft gedaan, zodat B. aansprakelijk is voor de schade van C. door het verzakken van het zwembad. Arbiters zijn verder van oordeel dat B. op grond van het voorgaande geen beroep toekomt op artikel 66 ALIB 1992, ook omdat een opdrachtnemer niet aan haar aansprakelijkheid kan ontkomen door de enkele, niet onderbouwde, stelling dat haar verzekering geen dekking zou bieden.

Nu arbiters van oordeel zijn dat vaststaat dat er sprake is van een verzakking van het zwembad en dat B. toerekenbaar tekort is geschoten bij de nakoming van de overeenkomst met C. komt de primaire vordering tot betaling door B. van de schade van C. voor toewijzing in aanmerking. Na beoordeling van de diverse offertes zijn arbiters van oordeel dat een overgroot deel van de door C. ingebrachte offertes door B. dient te worden vergoed.

Kort voor de mondelinge behandeling heeft C., als vermeerdering van eis, aanspraak gemaakt op vergoeding van de kosten van een deskundige om bij de mondelinge behandeling aanwezig te zijn. B. heeft daar ter zitting bezwaar tegen gemaakt. Arbiters zijn van oordeel dat het aan partijen is wie zij meebrengen naar de mondelinge behandeling. De eventuele kosten daarvoor zijn daarom eveneens voor rekening van de betreffende partijen. Dat geldt dus ook voor de door C. gevorderde kosten voor de aanwezigheid van de deskundige bij de mondelinge behandeling, temeer daar arbiters van oordeel zijn dat de deskundige bij die gelegenheid niets heeft toegevoegd aan zijn eerdere conclusie. De vordering tot vergoeding van de kosten voor de aanwezigheid van de deskundige bij de mondelinge behandeling wijzen arbiters dan ook af.

In reconventie heeft B. nog van C. betaling gevorderd van een openstaande factuur. Arbiters zijn echter van oordeel dat C. niet bedacht hoefde te zijn op een factuur. Daar komt nog bij dat arbiters van oordeel zijn dat B. tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen en ook om die reden niet gerechtigd is om kosten in rekening te brengen voor werkzaamheden die samenhangen met het vaststellen van de omvang van de daardoor veroorzaakte schade. Ten overvloede wijzen arbiters erop dat de betreffende factuur ook niet onderbouwd is. Arbiters wijzen de vordering van B. derhalve af.

Aangezien B. zowel in conventie als in reconventie in het ongelijk is gesteld, achten arbiters het redelijk dat B. de arbitragekosten draagt. Aangezien C. verzekerd is voor rechtsbijstand, en arbiters niet gebleken is dat zij zelf de kosten van rechtsbijstand zouden hebben gemaakt, wijzen arbiters de door C. gevorderde vergoeding voor kosten van processuele bijstand door hun gemachtigde af.